

Мария. Превързалъ подъ нозетѣ ѝ дъсчици къмъ седлото. И съ вѣра, че Богъ ще нареди останалото добре— двамата тръгнаха за родния градъ на Давида.

Пътътъ имъ билъ наистина труденъ. Тѣ трѣбвало да минатъ презъ високи планини и гъсти гори. После се спузнали покрай рѣката Йорданъ. И пакъ се изкачвали изъ планински и хълмисти мѣста, докато найсетне стигнали до Витлеемъ. Понѣкога пътятъ билъ толкова стръменъ и тѣсенъ, че Йосифъ едвамъ вървѣлъ наредъ съ Мария, за да я подкрепя да не падне. Така тѣ пътували дълго— четири дни! При това нощитѣ били ясни и студени. Добри, макаръ и бедни, селяни и богати имъ давали съ радостъ подслонъ. А сутринъ, когато ги изпращали, тѣ не могли да се наприказватъ за тѣй скромната млада жена въ бѣли дрехи и за благочестивия старецъ, който я придружавалъ и се грижелъ за нея като за нѣкоя царица.

Когато на четвъртия день вечерта тѣ дошли въ Витлеемъ, навсѣкжде било препълнено отъ хора, дошли отъ различни мѣста да се запишатъ. Йосифъ оставилъ спътницата си подъ едно дърво край пътя и я помолилъ:

Мадона